

Opakování pozemských životů

Max Hoffmeister

O tom, že se člověk rodí opakovaně, existují četné důkazy. Máme mnoho zpráv o tom, že si lidé pamatují své minulé životy s velmi přesnými podrobnostmi. Srovnáním většího množství takovýchto výpovědí lze poměrně snadno určit, zda jsou údaje pravdivé, protože poznáváme jejich zákonitosti. Myšlenka reinkarnace v sobě zahrnuje předpoklad preexistence lidské bytosti. Uvedeme zde proto několik příkladů, které ukazují, co lidé o této skutečnosti vědí — nejprve o brzy zemřelých dětech, které se mohou rychle vracet.

Jak známo, v rodině Rilků se nejprve narodila dcera jménem Maria, která však brzy zemřela. Poté přišel syn a matka tvrdila, že se Maria narodila znovu. Odtud pochází jméno: Maria Renée (Maria Znovuzrozená), německy Rainer Maria, přičemž Rainer je německou verzí jména René.

Jedna žena nám vyprávěla, že po mnoha chlapcích konečně přivedla na svět dceru, která však zemřela na nemoc asi v pěti letech. O mnoho let později měla ještě jedno dítě, také děvče. Když s touto holčičkou šla zase jednou na hřbitov a plakala na hrobě své zemřelé dcerušky, řekla jí její nejmladší: „*Už nemusíš plakat, vždyť já jsem zase tady. Ještě přesně vím, jak jsi mě tu pochovala, byla jsem přece velmi nemocná.*“

Ponechme otevřenou otázku, zda se u dětí, které se rychle navrátily, jedná o znovuvtělení nebo jen o cestování duší, protože se narodily tak brzy a ve stejných rodinách. Možnost rychlého návratu je možno vysvětlit i jinak. Dítě nemá příliš mnoho osudového k pročišťování, nepřineslo si také žádné podstatné vlohy nově získané v pozemském životě, které by se měly dále rozvíjet ve schopnosti. A tak prochází rychle světem duší, aby se mohlo brzy vrátit. Ale něco takového jako například zkušenost nemoci by mohlo být pro pozdější pozemský život důležité a v novém životě se může silně projevit. Zdá se také, že lidé, kteří prošli jen krátkým cestováním duší nebo prodlévají jen krátkou dobu mezi smrtí a narozením v duchovním světě, si mohou ještě vzpomenout na předchozí pozemský život. Ano, dokonce i těla po sobě následujících inkarnací se podobají. Uvedme příklad. Angličan F. Moss uvádí:

„Přišel jsem do Německa s okupačním vojskem roku 1919. Brzy po příjezdu do Kolína nad Rýnem jsem se cítil v tomto prostředí neobyčejně domovsky. Abych přišel na stopu svému pocitu, že jsem doma, šel jsem s několika kamarády do překrásného kolínského dómu. Dřív než jsme vstoupili, popsal jsem jim přesně interiér chrámu, který jsem v tomto životě nikdy neviděl... A dále: jel jsem s kolegy lokálkou do místa Engelskirchen, vzdáleného od Kolína několik kilometrů. Když jsme přijeli, prohlásil jsem, že nedaleko musí být místo zvané Freilingsdorf. Zase se můj údaj ukázal jako správný. Ale největší překvapení jsme prožili, když na mě starý hostinský z hospody ve Freilingsdorfu při mém vstupu ohromeně zíral a potom odběhl a přinesl starý portrét datovaný rokem 1756, zobrazující chlapce v kroji z osmnáctého století. Rysy jeho obličeje ve všech podrobnostech tak přesně souhlasily s mými, že už nebylo možné hovořit o podobě, ale o naprosté stejnosti.“

Dalším příkladem jsou vzpomínky matky desetiletého chlapce:

Syn kreslil kulaté černošské obydlí se zvláštním vývodem pro kouř... Před obydlím nahá žena s dlouhými povislými prsy. Vedle obydlí vlnící se vodní plocha a v pozadí palmy. Pak mně ukázal obrázek a prohlásil:

„Bydleli jsme v takovýchto chatrčích, stavěli jsme si je sami. Stejně tak si každý sám vyhloubil a vyřezal svůj člun z kmene stromu. Byla tam velká řeka, ale nemohli jsme do hloubky, protože ve vodě žily všelijaké potvory, které člověku mohly ukousnout nohu... Teď chápeš, proč jsem minulý rok tak řval, když jsi mě chtěla vzít do vody. A vzpomínáš si, mami, jak jsme loni koupili ten velký člun? Chtěl jsem taky hned veslovat. Věděl jsem, že to umím... Koukni, tady stojím a lovím velkého ptáka, tady vedle mě leží můj klobouk.“

Zeptala jsem se:

„Proč jsi své ženě nakreslil tak dlouhá, povislá, šeredná prsa?“

„Protože taková měla! A není to šeredné! Byla velmi krásná!“ dodal pyšně...

Později, když mu bylo patnáct, prosil mě, abych mu koupila velký jazzový buben... Vzal dvě paličky, posadil se k němu a vybubňoval hned jistou rukou a s velkou samozřejmostí ty nejtěžší rytmy s nejnemožnějšími synkopami. Bubnoval jako v extázi, oči mu zářily a slzy stékaly po jeho tvářích... Když bubnoval jeden velmi pozoruhodný rytmus, řekl:

„Vidíš, mami, takhle jsme si předávali na obrovské vzdálenosti různá znamení a zprávy,“ a bubnoval jako posedlý.

Mnohem později, když tuto rodinu navštívil Paul Brunton, ukázala mu matka, paní E. Haichsová, kresby svého syna.

Brunton jí řekl:

„Tento stavební styl obydlí je typický pro jeden černošský kmen ve střední Africe, na břehu Zambezi. Všechny podrobnosti jsou tu naprosto správně zachyceny... Moderní klobouk je upletený z rákosí a pro tento kmen typický. Také jeho lovecká zbraň je nakreslena správně. A potvora, co ukousne nohu, je samozřejmě krokodýl. Tam se to krokodýly hemží...“

Syn paní Haichsové si nikdy nechtěl číst povídky o černoších.

„Na co? Vím přece líp, jaké to tam bylo, nepotřebuju vědět, co si o tom myslí bílí lidé. A když náhodou čtu pravdivé líčení, musím pořád plakat, ať chci nebo ne...“

Později, když už byl důstojníkem u letectva, shlédl se svou matkou film o černoších. Mladík při něm plakal jako dítě, vzlykal a slzy nezadržitelně stékaly po jeho tvářích.

Promyslíme-li takovou výpověď, můžeme pochopit mnohé spontánně se projevující zvláštnosti u svých vlastních dětí. Vyličení období před narozením ve smyslu

preexistence duchovní bytostné podstaty by bylo neuspokojivé, kdybychom nevěnovali pozornost také životním cílům a vlohám, zásahům osudu a nemocí a jejich hlubšímu smyslu.

Z knihy Gespräche mit Ungeborenen. Kinder kündigen sich an.
Autoři: Dietrich BAUER, Max HOFFMEISTER, Hartmut GÖRG.
Vydalo nakladatelství Urachhaus, Stuttgart 1986. Str. 153–163.

Z němčiny přeložila Blanka Kynčlová.